

Az én sportos történetem

Bácsalmáson nőttem fel. Ott sose volt lehetőségem rendszeresen sportolni, de alkalmanként járogattam fociedzésekre. Sajnos ki voltam közösítve - mert alig látok -, így hamar véget is ért a foci karrierem. A suliban nem voltam jó gyerek, sokat rosszalkodtam, állandóan lógtam az iskolából. Sose volt abban az iskolában lehetőségem sportolni és sose tudtam kitűnni, maradtam a rossz gyerek szerepében.

Bizonyos trauma miatt felkerültem Budapestre, a Gyengénlátók Általános Iskolájába. Ott kezdődött el számomra minden, ott állítottak talpra. Sokkal tartozom az ottani tanároknak. Olyan dolgot adtak a kezembe, amivel sokat változtam. Megszerettették velem a tanulást, célt adtak az életembe. Megmutatták, mi az a sport, milyen az igazi csapatsport. Ott láttam először csörgőlabdát. Azt se tudtam előtte, hogy eszik vagy isszák. A leendő edzőm azt mondta, hogy nézzek le egy edzésre. Le is mentem. Először furcsa volt nagyon. Még szemtakarót is fel kellett venni. Furcsa, de jó érzés volt az is, hogy végre olyanokkal beszélgettem, edzettem, akik ugyanolyan látássérültek, mint én. Eleinte heti egy alkalommal kellett járni edzésre, utána azon kaptam magam, hogy minden edzésen bent vagyok. Gyorsan fejlődtem, a nagyok, a régebbi, tapasztaltabb játékosok azt mondták, az első ütés fáj, utána már csak zsibbaszt. Igazuk is volt. Megszokott volt edzésen, hogy valakinek betört az óra, felrepedt a szája, de ez sem ijesztett el az edzésektől. Imádtam ezt az egészet, hányingerig edzeni, kitolni a határait, hogy a mi csapatunk legyen a legjobb a versenyeken. Egyre erősebb lettem, nagyobb állóképességre tettem szert, és volt motivációm. Az edzőim támogatása jelentette a legnagyobb segítséget. Főként, ha már feladnád és azt mondd, hogy nem megy. Ilyenkor jól jött az edzői biztatás: „gyerünk fiúk, már nem sok van hátra, csak keményen!” Ezzel kaptam egy pluszt, de nem csak én, a csapattársaim is. Jó érzés volt, hogy vannak mögöttem.

Az első évemben beraktak a GYDSE MB2 csapatába. Már akkor is szálka voltam az ellenfél back-jének a szemében. Emlékszem, volt egy idősebb srác az ellenfél csapatában, aki erős volt és nem mertek a többiek vele szembe állni, félték felmenni ellene a pályára. Az edzőm rám nézett, már pattantam fel a kispadról, és mentem be vele szembe. Elkezdtem löni, a srác a verseny vége felé nem bírta szusszal, lecserélték. Ez számomra egy olyan pozitív, meghatározó élmény volt, amire a mai napig is emlékszem. Ennek a hatására egyre jobb és jobb akartam lenni mindenkinél. Még több és keményebb edzéseken vettem részt, egyre erősebb volt a dobásom. Már a labda is behorpadt a dobáskor, és ez még nagyobb lendületet adott.

2017 -ben részt vettem az U19-es világbajnokságon. Ott negyedik helyezést értünk el a csapattal. Részt vettem kisebb tornákon is. Például Lengyelországban, Katowicében, illetve Finnországban U23-as Európa-bajnokságon. Később a magyar férfi-válogatottba is bekerültem. Ebben az évben nagy nehézségek és emberhiány árán, de sikerült megnyerni az MB2-t, és utána bekerültem az MB1-

be, amit szintén megnyertünk, sőt címvédők is maradtunk mindkét osztályban. Volt olyan időszak, amikor kettős engedélyem volt, így mindkét osztályban játszottam. Eközben világversenyeken is részt vettem. Olaszországban felnőtt EB-n voltam.

Sok mindent köszönhetek a sportnak, többek között világot láttam, kultúrákat, ízeket ismertem meg, rengeteg kupát, érmet szereztem, sőt még a FODISZ-tól is kaptam egy oklevelet, az év sportolója címmel. Az iskolából mindössze négyünket tüntettek ki ezzel. Mindezekon kívül sokat atletizáltam is. A legbüszkébb a kislabdahajításban, a futásban és a távolugrásban elért eredményekre vagyok. Ezeket majdnem mindig én nyertem meg. A barátaimmal folyamatosan ment a verseny, hogy ki a jobb, melyikünk az ügyesebb. Ez a versenyszellem hajtott előre, ami hiányzik. Úszni is megtanultam az iskolában. Legjobb eredményem egy bronzérem az iskolai versenyről. Ezen kívül vakfociztam, torbaloztam, vakpingpongoztam és most judózok. Sajnos a csörgőlabdát a továbbtanulás miatt ott kellett hagynom, mert sok időt elvesz az élsport. Így jött a judo. Már szereztem benne egy övvizsgát, fekete övig szeretném vinni. Sajnos a járvány miatt abba maradt a rendszeres judo oktatás, ezáltal saját magamat kezdtem edzeni, és elmerültem a fitness világában. Alig várom, hogy vége legyen a vírusveszélynek és újra visszaállhassak a versenysportokba, valamint új sportokat szeretnék kipróbálni.

A sport hatására úgy érzem, egészségesebb lettem, mentálisan, lelkileg rendben érzem magam, így aliglátóként is. Mindezt a sportnak és azoknak az embereknek köszönhetem, akik idáig eljuttattak.

Rostás Zsolt- Hajdú-Bihar Megyei Általános
Iskola, Gimnázium és Kollégium, 9. osztályos tanuló